

Een schone zaag spannen

Johan Petits Klein Jwanneke zou het willen uitschreeuwen, hoe godverlaten hij zich in die klingelende, neonknipperende wereld soms voelt. Misschien moet hij de hele helse keet laten voor wat ze is? Hij trapt het niet af maar duikt in een Antwerpse crypte. Om cryptisch te vertellen vanuit de onderbuik.

ANTWERPEN
Van onze medewerkster
Els Van Steenberghe

Petit weeft een charmante voorstelling om die weinig opgewekte, goudeerlijke bespiegelingen. Dit moest hij maken, vertellen over Klein Jwanneke, een beetje over zichzelf maar niet vanuit zichzelf. Klein Jwanneke vertelt over wat iedereen wel eens overvalt, over gedachten die iemand *boempatat* verrassen. Zo ploffen ze ook in zijn hoofd.

Ze wekken hem 's ochtends als een plets water in zijn gezicht. Misschien heeft hij net gedroomd over het Jwanneke-in-zijn-kop dat hem vriendelijk vertelt dat hij iets in zijn leven mist? (Wat dat is, moet hij zelf uitzoeken.) Of misschien zal hij straks in het station wandelen en zien hoe iedereen overal en nergens naartoe trekt? De zingende bedelaar is er de enige zekerheid. In het midden van het station fleurt hij de boel op met Lee Marvins *Wand'r-*

in Star. Of misschien gaat het sneeuwen in de stad, die soms als een barakstad aanvoelt, en zal hij tussen de sneeuw de merel op zijn tak zien? Niets is zeker, zelfs al staat het in de krant.

"Moest g'alles geloven wat er in de kranten staat, ge zoudt goe zot worden." Petit speelt op een zwart strookje podium, klein tussen de enorme met krantenknipsels beplakte achterwand en de zaal

*Johan Petit vertelt
als geen ander,
lustig de grap aan
de ernst smedend*

toeschouwers. Zonder te weten wat hij met al die informatie moet doen, zonder te weten hoe hij zich eigenlijk tegenover al die loerende mensen moet gedragen. Daarom begint hij de voorstelling met het publiek hartelijk te

Petit ontwierp zelf het affichebeeld voor zijn voorstelling. (Foto RV)

bedanken. Hij vertelt dat hij niet naakt zal gaan. Dat zou hij alleen doen als hij zijn ziel zou blootgeven. Zegt hij. Op een richeltje podium geeft Petit, van achter Klein Jwanneke, zijn ziel bloot.

De voorstelling voelt aan als het gevolg van een mijmerende strandwandeling in 'zijn' Oostende. In *Klein Jwanneke* bloemleest Petit zichzelf. Met houten meeuwen die boven het podium zweven, een rode lampenkap die veren als sneeuwvlokjes strooit, wat touwtjes waarmee hij de lichtstanden regelt, een dagboek in de hand, zijn lievelingsmuziek dicht bij zich, met enkele sint-jakobschelpen als voetlicht. Zo ver-

telt hij ongedwongen in zijn sappig Antwerps over het even niet meer weten. De verhalen volgen elkaar soms nog te hordend en chaotisch op. Maar Petit vertelt als geen ander, lustig de grap aan de ernst smedend. Hij en geniet zichtbaar. Nooit geweten dat gezaag zo schoon kan zijn.

WAT *Klein Jwanneke zaagt door* Martha!Tentatief

WAAR crypte van de Sint-Laurentiuskerk, Markgravellei 95, 2018 Antwerpen
WANNEER 25, 26, 27, 29 februari 2004
+ 2, 3 en 4 maart 2004 telkens om 20.15 uur, reservering 03/229.18.80.